

Steeds zinlozer

In de finale was het met de willigheid van de bal maar matig gesteld. Dat lag minder aan Fieke Boekhorst dan aan de aangeefster, Sophie von Weiler bij de korte hoekslag en Toos Bax bij de lange. De keren dat de bal goed aankwam wist Boekhorst wel wat er mee moest worden gedaan. Helaas hadden de Duitse doelvrouw Susanne Schmid en haar verdedigsters dan ook een goed antwoord, op die ene keer na. De helft van een totaal van 14 hoekslagen kwam echter stuitend of afzwaaiend aan en boden Lisette Sevens geen kans op een goede handstop. Voor het onderdeel aanslaan zal Van Heumen ook wel een oplossing aan de hand hebben gedaan maar mensen zijn nu eenmaal geen machines.

Als de corner dus niet loopt is hij een onding en ondermijnt het moreel. Van de aangeefsters en de vrouw die de treffende slagen moet afleveren. Om van de rest van de ploeg maar niet te spreken. Naarmate de strijd vordert en het gevoel van machteloosheid groeit, wordt het streven naar strafcorners dus steeds zinlozer. Einde van een andere les.

De volgende les zou moeten zijn, dat de nationale ploeg weer leert scoren. Vanuit spelsituaties. Oefenen tegen mannen heeft in dat verband geen zin. Hoe goed onze dames in de voorbereidingscampagne tegen Batavieren, Boekaniërs, Oudere Jeugd, en veteranenteams van verschillende clubs ook mogen hebben gespeeld, en dat hebben zij! Hoeveel zij daarvan ook mogen hebben opgestoken en hoe goed zij daardoor ook voorbereid aan het wereldkampioenschap zijn begonnen, aan doelpunten komen zij in zulke wedstrijden nauwelijks toe. Ook al spreken zij achteraf met respect over de kracht waarmee Fieke Boekhorst (voor een vrouw) de strafcorner slaat, op grond van hun fysieke voorsprong (grotere spierkracht, hogere loopsnelheid) blijven de mannen altijd de baas in de winkel en komen de vrouwen aan de nuttige oefening van het scoren van doelpunten niet toe. Betrekkelijk jammer dus van de les.

Hongaars voorbeeld

In de voorbereiding op het voetbalseizoen, spelen onze betaalde voetballers graag tegen clubs uit veel lagere klassen. PSV, Feyenoord, Ajax, AZ, noem ze maar. Het schijnt dat de Hongaarse nationale ploeg daar in een verder verleden eens mee begonnen is. Het voorbeeld heeft navolging gevonden, en als het goed is leest men in de krant in de weken voor de competitie begint dat Feyenoord met 9—1 heeft gewon-

nen van Zwart Wit '28 of Ajax met 8—0 van Blauwe Vogels, Steenwijk of de Kozakken Boys. Die wedstrijden hebben mede ten doel het *Torinstinkt* aan te scherpen. Het zou daarom verstandig zijn als in een volgende oefencampagne van ons nationale team regelmatig ook oefenwedstrijden worden ingelast tegen clubteams van dames, Zwarte Tulpen, of de Liberoos. Als Nederland veel te sterk blijkt voor clubteams of gelegenheidscombinaties, zodat er „feitelijk geen aardigheid aan is” (een stadium waarin ons nationale herenteam enige jaren geleden geraakte toen ook de sterkste Batavieren teams geen tegenstand van betekenis meer konden bieden) dan kon dat toch voor het leren maken van doelpunten wel eens een nuttige les zijn. Een les die hard nodig is.

De finale tussen Nederland en West-Duitsland in het verlies door strafballen na vijf verlengingen een onverwachte climax. Nederland had het roer vanaf de tweede helft volledig in handen. In de eerste speelhelft had Nederland de beste kansen, al kon de tegenstander bogen op een overwicht en dreigingen, vooral over de rechter vleugel waar Irene Hendriks het zeer moeilijk had tegenover Gaby Appel. Voor de speelhelft na de pauze moest dan ook het ergste worden gevreesd. Het herstel van de Upward-speelster na de hervatting was echter wonderbaarlijk. Zij speelde de felle Appel volledig van het strijdtoneel, zoals Margriet Zegers met Martina Koch (de Duitse top-

Enkele jaren geleden speelde Wieb Ramaer nog voor EMHC. Te Eindhoven kon zij het eerste team niet bereiken. Det de Beus stond haar in de weg. Toen zij naar Amsterdam vertrok werd Wieb Ramaer bij de Europese kampioen onmiddellijk in de hoofdmacht opgesteld. Toen Jolien Mahler een week voor vertrek naar Buenos Aires geblesseerd raakte en van de reis moest afzien, zat het er in dat Wieb Ramaer het Nederlandse doel zou verdedigen. Totdat coach Gijs van Heumen aan Det de Beus vroeg de trip alsnog mee te maken. Commentaar van Wieb Ramaer: „Ik hoop nou alleen maar dat Det niet naar Amsterdam komt.”

scorer) deed en José Poelmans met Christine Moser, de jonge Duitse vedette die door de Nederlandse „veteraan” (35) weer opnieuw in de luiers werd gelegd. De Duitse aanvoerster Birgit Hahn was op het middenterrein slechts een schaduw van de geweldenaar die zij zich dit seizoen in de zaal betoonde. Lisette Sevens speelt dan ook geen zaal hockey.

Een blik van achter het Canadese doel in de poulewedstrijd tegen Nederland.

